

Πέτρος Μαρτινίδης

ΑΠΟ ΑΛΛΟΘΙ ΣΕ ΑΛΛΟΘΙ

10 + 3 αστυνομικά διηγήματα

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΝΕΦΕΛΗ

ΑΘΗΝΑ 2013

ΝΕΦΕΛΗ / ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Πέτρος Μαρτινίδης: *Από άλλοθι σε άλλοθι.*

10 + 3 αστυνομικά διηγήματα

ISBN: 978-960-504-064-2

© 2013 Εκδόσεις ΝΕΦΕΛΗ και Πέτρος Μαρτινίδης

Ασκληπιού 6, Αθήνα 106 80

τηλ.: 210 3639962 – fax: 210 3623093

e-mail: info@nnet.gr

www.nnet.gr

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Με το αυτί στο έδαφος	9
Πες το, έστω μ' ένα πιστόλι	21
Έμμεσο χτύπημα	31
Σκοτώνοντας μια θεούσα	55
Πεπρωμένα	65
Από άλλοθι σε άλλοθι	73
Δεν παίζουν με την αιωνιότητα	123
Υπέρβαση «εσκεμμένων»	133
Οι πιο ωραίες είναι οι πιο άπιστες	143
Περίπτωση στραγγαλισμού	183
Ο θάνατος είναι πάντα άδικος	191
Η ευγένεια των βασιλέων	219
Ορφανό χτύπημα	251

ΠΕΣ ΤΟ, ΕΣΤΩ Μ' ΕΝΑ ΠΙΣΤΟΛΙ

Καίτοι σε ηλικία για παραμύθια, ο Ορέστης προτιμούσε τα μυθιστορήματα· ιδίως τα αστυνομικά. Μοναχοπαίδι, με γονείς αφοσιωμένους στη δουλειά τη μέρα και στην τηλεόραση τα βράδια, είχε ανακαλύψει στα βιβλία τη φιλία! Όχι κάτι που θα έκανε παραγωγικότερη τη φαντασία του ή το κλειδί για να γράφει καλύτερες εκθέσεις στο σχολείο, μα την άμεση, τη γνήσια φιλία.

Μόλις άρχιζε να του αρέσει ένα βιβλίο, κοίταζε καλά τη φωτογραφία του συγγραφέα στο «αυτί» του εξωφύλλου κι άρχιζε τις κουβέντες μαζί του· κερδίζοντας, όσο προχωρούσε η ανάγνωση, μια οικειότητα που ενίοτε ξεπερνούσε το δέον. «Γιατί το έγραψες έτσι; Τι εννοείς εδώ; Τι απίθανη παρομοίωση είναι αυτή: “νευρικός σαν κουτάβι” ή “καρτερική σαν Αγία”;» απορούσε με τέτοιες αφορμές.

Οι συγγραφείς δεν θύμωναν ούτε σούφρωναν τα φρύδια, όπως μια δασκάλα στο Δημοτικό, όποτε της έκανε ερωτήσεις στο μάθημα. Έμεναν χαμογελαστοί ή στοχαστικοί στην πόζα τους, όσο αυθάδεις και αν γίνονταν οι απορίες του. Οι πιο καλοί έσπευδαν μάλιστα, λίγες σελίδες παρακάτω, να λύσουν τις απορίες του, να αποσαφηνίσουν τα νήματα της πλοκής, να δικαιώσουν τις παρομοιώσεις τους.

Γι' αυτό ο Ορέστης είχε αρχίσει να προτιμά τα αστυνομικά από τα παραμύθια. Εκεί, μια κακή μητριά ήταν κακή και πάει τέλειωσε, ένας προικισμένος νέος ήταν προικισμένος και πάει τέλειωσε. Αντίθετα οι «φίλοι» του, αυτοί με τα εγκλήματα για

τα οποία η δασκάλα έλεγε ότι πρέπει να απαγορεύεται στα παιδιά να τα διαβάζουν, ήταν πρόθυμοι να δώσουν εξηγήσεις. Οι κακοί τους οποίους περιέγραφαν έκαναν τις κακές τους πράξεις για κάποιο λόγο· και οι ευφυείς ντετέκτιβ που τους αποκάλυπταν δεν άφηναν καμία λεπτομέρεια αδιευκρίνιστη ή αταίριαστη με άλλες που, στο τέλος κάθε ιστορίας, φώτιζαν όσα είχαν προηγηθεί.

Αλλά, όπως θα 'λεγε κι εκείνη η δασκάλα, άμα έχεις τέτοιους φίλους τι τους θέλεις τους εχθρούς; Διότι, εάν τα παραμύθια απευθύνονται στο παιδί που κρύβεται μέσα σε κάθε ενήλικα, τα αστυνομικά απευθύνονται στον σοφό που μπορεί να εκκολάπτεται σε κάθε παιδί· και η τάση των σοφών είναι να βάζουν τα πράγματα της νόησης να συμπίπτουν με εκείνα της πραγματικότητας. Έτσι, ο Ορέστης πλήρωνε αυτές τις συναναστροφές του με το να τρομάζει στα σκοτάδια ή με τους τριγμούς των επίπλων, κατά τις αλλαγές θερμοκρασίας στο σπίτι. Από την άλλη μεριά, όμως, έβρισκε ωριμότερο να φοβάται κάποιον κρυμμένο διαρρήκτη, που θα πεταγόταν από τη ντουλάπα, ή έναν κατά συρροή δολοφόνο, που θα κατέβαινε από το πατάρι του μπάνιου, παρά έναν καλικάντζαρο ή κάποιο φάντασμα που θα εμφανίζονταν από το υπερπέραν.

* * *

Τα καλοκαίρια ο Ορέστης διάβαζε στο μπαλκόνι· εναλλάξ, μια στου σαλονιού, μια στις κουζίνας. Τα απογεύματα προτιμούσε το μπαλκόνι της κουζίνας. Έβλεπε στην πλαϊνή πρασιά και ήταν πιο δροσερό από του σαλονιού, όπου ηχούσαν τα τηλεοπτικά δελτία που άκουγαν οι γονείς του.

Εκεί, βέβαια, παρεμβάλλονταν βουητά οχημάτων που κατέβαιναν ορμητικά τον διπλανό δρόμο ή κουβέντες από τις κου-

ζίνες της μεσοτοιχίας. Αλλά οι πιο πολλοί γείτονες έλειπαν σε διακοπές· οι παρεμβολές ήταν σπάνιες και σαφώς προτιμότερες από τον βόμβο της τηλεόρασης. Το μόνο κακό, που δεν κατέληγε τόσο κακό πάντα, ήταν ότι έδιναν στο αγόρι διάθεση να αναλύει με τους «φίλους» του τα σπαράγματα διαλόγων που έφταναν στ' αυτιά του.

Πριν μέρες, ενώ βρισκόταν στο πιο κρίσιμο μέρος κάποιου βιβλίου, άκουσε μια τσιρίδα από το κάτω διαμέρισμα. «Μάνο! Εσύ άφησες το γάλα έξω απ' το ψυγείο; Θα χαλάσει με τη ζέστη. Δε φτάνει που καπνίζεις μέσα στο σπίτι, τώρα θες και να με δηλητηριάσεις;» Αμέσως άρχισε να φαντάζεται τον κύριο Μάνο να κρατά στον ήλιο το γάλα και να το ρίχνει στο πρωινό της γυναίκας του. Έπειτα φαντάστηκε την κόρη του ζεύγους να κάνει το ίδιο. Συχνά άκουγε τις φωνές της μητέρας της, της κυρίας Ουρανίας, να απειλεί να την «ξεμαλλιάσει», αν πάλι αργούσε το βράδυ. Με μαμά δηλητηριασμένη, η κοπέλα μπορούσε να επιστρέφει ό,τι ώρα της άρεσε.

Έπειτα του ήρθαν στον νου φωτογραφίες αγαπημένων του συγγραφέων. Τους είδε να του χαμογελούν. Ανταπέδωσε τα χαμόγελα κι επέστρεψε στην ανάγνωση. Ήταν αστείο να παρατάει μεγάλα αστυνομικά μυστήρια, για να ασχοληθεί με το: «ποιος άφησε το γάλα έξω απ' το ψυγείο;»

Μία μόνο φορά ξόδεψε περισσότερη σκέψη στους ήχους των γειτόνων. Τότε που άκουσε τον πνιχτό διάλογο από κουζίνα της διπλανής πολυκατοικίας. Αδύνατο να διακρίνει συνομιλητές, το διαμέρισμα βρισκόταν έναν όροφο ψηλότερα, αλλά οι φωνές κάποιου ζεύγους ξεχώρισαν καθαρά. «Θα 'ρθεις και θα πεις κι ένα τραγούδι», τόνιζε αυταρχικά η ανδρική. Η γυναικεία απάντησε σιγά· ο Ορέστης έπιασε τη λέξη: «άδικο». «Αυτό που ακούς», ήχησε καθαρά η ανδρική. «Δε σ' αφήνω μόνη, να γυρνάς όπου γουστάρεις.»

Η γυναικεία φωνή ξεκίνησε πάλι ψιθυριστά. Δυνάμωσε μετά, τονίζοντας: «δικό μου είναι το σπίτι στο κάτω κάτω, εγώ δίνω το νοίκι». «Α, έτσι; Τότε κι αυτό δικό σου είναι, κι αυτό, κι αυτό!» Ακούστηκαν τρία απανωτά κλαπ, σαν μουσική υπόχρουση για κάθε «κι αυτό», της ανδρικής φωνής. «Ντύσου τώρα και κανόνισε τέλη του μήνα να πάμε στο νησί. Να συνδυάσουμε τις άδειες μας και να γνωρίσεις τους δικούς μου». Κάτι είπε η γυναίκα κι ο άνδρας ρώτησε οργισμένα: «Τι πιο βασικό είπες ότι δεν καταφέρνω να συνδυάσουμε;» «Βιάζεσαι πάντα και δεν συνδυάζουμε τις... εκρήξεις μας», άρθρωσε διστακτικά η γυναικεία φωνή. Ακολούθησαν νέα κλαπ, δυνατότερα από πριν, ανάμεσα σε κάτι «να μωρή σκύλα, που θες και συνδυασμένες εκρήξεις· παρ' τες να τις χείρεσαι τις εκρήξεις».

Στη σιωπή που επικράτησε μετά, ο Ορέστης, ταραγμένος, έσπευσε να συσκεφθεί με τους «φίλους» του. Το: «δεν συνδυάζουμε τις εκρήξεις μας», του ήταν ακατανόητο. Πρόσφατα διάβαζε ένα μυθιστόρημα, στον πρόλογο του οποίου έγραφε πως βασιζόταν στη «συνδυαστική έκρηξη». Το κεφάλαιο 1 ξεκινούσε την αφήγηση κι από εκεί μπορούσες να πας, εναλλακτικά, είτε στο κεφάλαιο 2α είτε στο 2β. Ανάλογα με την επιλογή, προχωρούσες είτε στο 3αα είτε στο 3αβ ή, από την προηγούμενη διακλάδωση, είτε στο 3βα είτε στο 3ββ κ.ο.κ. Ο συγγραφέας πρότεινε 127 κεφάλαια για να διαβαστούν τα 7 μόνο, ανάλογα με τις επιλογές κάθε αναγνώστη. Ήταν ένας παχουλός νεαρός, στη φωτογραφία· ο Ορέστης δεν τον ένιωσε φίλο του. Τέλειωσε και τις 64 παραλλαγές του 7ου κεφαλαίου και τις βρήκε όλες ανόητες.

Αυτό ήταν όλο ό,τι ήξερε για συνδυασμένες εκρήξεις. Δεν έμοιαζε όμως να ταιριάζει με τις κουβέντες πριν από τα «κλαπ» που τον τάραξαν. Μόνο ένα ταίριαζε· η δυνατότητα επιλογής: είτε να μείνει με την απορία είτε να ενδιαφερθεί να τη λύσει.

Επέλεξε το δεύτερο. Άφησε το βιβλίο και πήγε στο σαλόνι. Ίσως να βοηθούσαν οι γονείς του, όπως τον βοηθούσαν στις πρώτες τάξεις του Δημοτικού. Αλλά εκείνοι αγνόησαν την έκφρασή του· παρακολουθούσαν το τηλεοπτικό δελτίο. «Δεν έσκασες απ' τη ζέστη έξω;» ρώτησε ο πατέρας. «Ας έβαζες κλιματιστικό, να δροσιζόμαστε όλοι», παρενέβη η μητέρα. «Αν είχαμε λεφτά για κλιματιστικό, μπορούσαμε να 'μαστε σε μια ακρογιαλιά τώρα», στέναξε ο μπαμπάς, που πάντα παραπονιόταν για αναδουλειές. «Δεν είναι τόσο ακριβά τα κλιματιστικά, Θόδωρε», αντέτεινε η μαμά. «Μ' ένα μηχανήμα στο σαλόνι, θα είχε δροσιά παντού και το παιδί θα διάβαζε σε χώρο που κλιματίζεται». «Το παιδί εγκλιματίζεται αρκετά μ' αυτά που διαβάζει, δεν χρειάζεται να κλιματίζεται και αλλιώς», έκλεισε το θέμα ο πατέρας.

Ο Ορέστης αποφάσισε ότι θα έμενε με την αόριστη υποψία, για το πώς τα ζεύγη συνδυάζουν τις εκρήξεις τους. Γύρισε στο μπαλκόνι και στους «φίλους» του. Αδύνατο, όμως, να συγκεντρωθεί στη συνέχεια του βιβλίου. Αγωνιούσε, μήπως η διένεξη και η χειροδικία έχουν συνέχεια. Τι σήμαιναν τα «κλαπ» το είχε αντιληφθεί, ασφαλώς.

Η γυναικεία φωνή πρέπει να ήταν της κοπέλας που είχε δει μερικές φορές, να απλώνει ρούχα στο μπαλκόνι της. Τη μία φορά μάλιστα, έτσι όπως εκείνη έσκυβε να διαπιστώσει αν η μπουγάδα της έσταζε μόνο στο παρτέρι του ισογείου και όχι σε άλλη μπουγάδα, χαμηλότερου μπαλκονιού, τα βλέμματά τους διασταυρώθηκαν και του χαμογέλασε. Αν ο Ορέστης είχε μείνει στο διάβασμα παραμυθιών, ίσως άρχιζε να φαντάζεται ότι γίνεται αμέσως εικοσιπέντε χρόνων, όπως έδειχνε η κοπέλα, και τη σώζει από τον τυραννικό σύντροφο. Οι καβγάδες των γονιών του δεν ξεπερνούσαν ποτέ τις δυο μέρες μουτρωμένης σιωπής. Έπειτα επέστρεφαν στις κουβέντες τους για τα τηλεοπτικά δελτία, όπου «μόνο να βρίζονται ξέρουν οι πολιτικοί»,

για το μαγαζί του πατέρα, «που δεν σταυρώνει πελάτη», ή για το μοναχοπαίδι τους, «που ξοδεύει μια περιουσία σε βιβλία».

Ωστόσο, το μοναχοπαίδι είχε ακούσει για άνδρες που ξυλοφορτώνουν τις γυναίκες τους. Πολύ θα ήθελε να εμφανίζεται, σε κάθε παρόμοια σκηνή, και να σπάει αυτός στο ξύλο τέτοιους άνδρες. Πόσο μάλλον αν η γυναίκα δεν ήταν μια άγνωστή του, μα η όμορφη κοπέλα που του είχε χαμογελάσει, σαν να του έλεγε: «Τι καλά που κάθесαι κι αφοσιώνεσαι στα βιβλία σου. Μπορεί να καθόμουν κι εγώ δίπλα σου, να διαβάζουμε παρέα, αν δεν έπρεπε να δουλεύω, να μην υποχρεώνομαι σε κάποιον που νομίζει ότι του ανήκω. Γεια σου, τώρα, αφοσιωμένο αγόρι.» Όλα αυτά διάβασε ο Ορέστης στο ακαριαίο χαμόγελο. Κι αν εξακολουθούσε να διαβάζει παραμύθια, θα φανταζόταν ή θα ονειρευόταν κι άλλα.

Την ίδια νύχτα, χωρίς να ξέρει αν ονειρεύεται ή όχι, ξύπνησε καταιδρωμένος. Μέσα στην απόλυτη ησυχία, ξεχώρισε ήχους σκαψίματος στην πρασιά. Σηκώθηκε, περπάτησε στο κατασκότεινο σπίτι και βγήκε δειλά στο μπαλκόνι. Στο λίγο φως, που έφτανε από λάμπα του δρόμου, αναγνώρισε την κοπέλα της διπλανής πολυκατοικίας σκυμμένη στο παρτέρι της πρασιάς, να τακτοποιεί τα ξερά χόρτα. Έπειτα την είδε να κοιτάζει δεξιά αριστερά και να χάνεται στην πιλοτή.

Ετοιμαζόταν να γυρίσει στο κρεβάτι του, όταν άκουσε το τρίψιμο ενός σπέρτου που άναβε. Η φλόγα φέγγισε στο κάτω μπαλκόνι. Ίσως ο κύριος Μάνος είχε βγει να καπνίσει, δίχως να το μυριστεί η γυναίκα του. Εκτός εάν άναβε σπέρτα η κόρη τους, για να αλλοιώσει το γάλα με το οποίο θα δηλητηρίαζε τη μητέρα της! Κάπως έτσι γινόταν σ' ένα παλιό παραμύθι· αλλά στο παραμύθι έκανε παγωνιά, το κορίτσι κρύωνε κι άναβε σπέρτα για να ζεσταθεί. Το παραμύθι είχε πολύ άσχημο τέλος και ο Ορέστης γύρισε στο κρεβάτι του προσπαθώντας να το ξεχάσει.

Η επόμενη μέρα κύλησε κανονικά· με το αγόρι να διαβάζει αδιαφορώντας για κάθε είδους θορύβους, γειτόνων ή οχημάτων. Βραδάκι, τον έστειλαν να φωνίσει από το γωνιακό μπακάλικο. Τότε είδε το χτυπημένο ζωάκι στο ρείθρο. Ένα γκρίζο γατί, λίγων εβδομάδων. Τα απλωμένα του άκρα το έκαναν να μοιάζει σαν να παραδίδεται σε χάδια τρυφερού αφεντικού, ενώ είχε παραδοθεί οριστικά στον θάνατο. Τα μάτια του Ορέστη γέμισαν δάκρυα. Ντράπηκε να στέκει έτσι κλαμμένος στο πεζοδρόμιο και υποχώρησε στη διπλανή πιλοτή, την ώρα που έβγαινε από εκεί η κοπέλα. Τον κοίταξε παραξευεμένη. Έπειτα διέκρινε το νεκρό ζώο και κατάλαβε.

Πλησίασε και του χάιδεψε τα μαλλιά. «Μη λυπάσαι, αφοσιωμένο στα βιβλία παιδί», του είπε σαν να απήγγελλε τις ίδιες του τις σκέψεις. «Μερικά πλάσματα είναι άτυχα, άλλα τυχερά. Έτσι, χωρίς ιδιαίτερο λόγο. Μόνο τους ανθρώπους πρέπει να λυπόμαστε, αν δεν προσπαθούν να χειριστούν τη μοίρα τους». Το χέρι της κατέβηκε απαλό στα μάγουλά του και του σκούπισε τα δάκρυα. «Γεια σου», είπε μετά. «Θα μεγαλώσεις γρήγορα και θα το ξεχάσεις». Ο Ορέστης μεγάλωσε πολύ γρήγορα, την ίδια νύχτα.

Ήταν οι αγριοφωνάρες του συντρόφου της κοπέλας που τον ξύπνησαν. Θα ξυπνούσαν και όσους δεν είχαν φύγει διακοπές ή δεν κοιμόντουσαν με κλειστά παράθυρα και κλιματιστικά σε λειτουργία, μα το αγόρι πετάχτηκε πρώτο. Η ανδρική φωνή έλεγε για ένα «υπηρεσιακό πιστόλι», που είχε χαθεί και ο κάτοχός του θα 'χε τραβήγματα. «Αν το καταχώνιασες πουθενά μωρή, μπλε θα σε κάνω ακούς;» Η κοπέλα άκουγε, προφανώς, γιατί κάτι απαντούσε· κάτι σαν: «στο Τμήμα, μάλλον θα το άφησες στο Τμήμα». Άκουγε όμως κι ο Ορέστης, που κινήθηκε αστραπιαία και αθόρυβα, ενόσω οι φωνές από δίπλα δυνάμωναν.

Σύντομα ξυπνούσαν και άλλοι, όπως ο κύριος Μάνος με την κυρία Ουρανία. «Ε, νυχτιάτικα βρήκατε να τσακώνεστε! Θέλου-με να κοιμηθούμε», φώναξαν από το κάτω μπαλκόνι. «Μάνο, τηλεφώνα αμέσως την άμεση δράση», τσίριξε η Ουρανία. Βγή-καν και οι γονείς του Ορέστη. «Τι συμβαίνει;» έσκυψε να ρω-τήσει ο πατέρας του. «Ο αστυνομικός απέναντι, κύριε Θόδωρε, έχασε ένα πιστόλι και βρίζει τη φίλη του», πληροφόρησε ο γεί-τονας, γέρνοντας στο κάγκελο για να στραφεί προς τα επάνω. «Μερικοί δεν σέβονται καθόλου τους νόμους κι ας είναι αστυ-νομικοί», σχολίασε η γυναίκα του. «Τότε να καλέσουμε την αστυνομία, να μας σώσει από την αστυνομία», προσχώρησε στο γυναικείο μέτωπο η μητέρα του Ορέστη.

Τους είχαν προλάβει άλλοι. Ένα περιπολικό φάνηκε αμέ-σως, με τη μπλε λάμπα του να χρωματίζει περιστροφικά τον δρόμο. Ο σύντροφος της κοπέλας, με πουκάμισο ξεκούμπωτο και βερμούδα παντελόνι, κατέβηκε στην πιλοτή πριν ανεβούν οι συνάδελφοί του. Κάτι άρχισαν να λένε. Ξεχώρισαν λέξεις όπως: «τρομοκρατία», «ύποπτη απώλεια» και τέλος «ανάκριση». Η Ουρανία φώναξε από κάτω: «Ελάτε από 'δω, σας ενδιαφέρει... Μάνο, πήγαινε να τους ανοίξεις και να τους πεις ό,τι μου εί-πες πριν λίγο».

Οι αστυνομικοί ανέβηκαν και ξανακατέβηκαν γρήγο-ρα. Έβγαλαν φακούς, να ψάξουν το παρτέρι της πρασιάς. Βγή-κε και η κοπέλα στο μπαλκόνι της, φορώντας μια νυχτιkiά. Βλέποντάς την, ο Ορέστης ένιωσε «νευρικός σαν κουτάβι», ενώ εκείνη έδειχνε «καρτερική σαν Αγία». Να κάποιες παρομοιώ-σεις που δεν είναι όσο απίθανες φαίνονται όταν τις διαβάξεις, σκέφτηκε. Η έρευνα ξέθαψε το νεκρό γατάκι. Ένας από τους ένστολους του περιπολικού το σήκωσε με φανερή αηδία. «Τι να σας πω; Ότι κάτι έθαβε εκεί χθες τη νύχτα είναι σίγουρο, ο Μάνος την είδε... Θα 'ταν το γιατί», ακούστηκε να απολογεί-

ται η κυρία Ουρανία. Ο Ορέστης στράφηκε προς την κοπέλα. Η δική της ματιά επίσης προσπαθούσε να τον διακρίνει, πίσω από τα σώματα των γονιών του, με ένα σχεδόν αδιόρατο χαμόγελο να ανθίζει στο πρόσωπό της.

Ακολούθησαν συνεννοήσεις στην πιλοτή, μεταξύ αστυνομικών, όπου πάλι ξεχώρισε η λέξη «ανάκριση» και η φράση: «η απώλεια θα σημειωθεί, ακόμα κι αν το βρεις». «Αύριο, στον φωριαμό μου στο Τμήμα», ακούστηκε να λέει ο μυώδης φίλος της κοπέλας. Οι άλλοι τον χαιρέτισαν και το περιπολικό έφυγε, αφήνοντας τη γειτονιά να συνεχίσει τον ύπνο της.

* * *

Το άλλο μεσημέρι ο Ορέστης συνάντησε την κοπέλα στο γωνιακό μπακάλικο. Τον πλησίασε λαχανιασμένη, σαν να καραδοκούσε την έξοδό του για να τρέξει πίσω του. «Έχεις κάτι που δεν σου ανήκει», του είπε σοβαρά, «κάτι επικίνδυνο».

Το αγόρι έγινε κατακόκκινο. «Νόμισα πως αν ο φίλος σας βεβαιωνόταν ότι εσείς το κρύψατε, θα σας έκανε κακό», κατάφερε να ψελλίσει. «Δεν προλάβαινε. Όσο αναστάτωνα το σπίτι, ειδοποίησα την άμεση δράση. Μ' έβγαλες από μπελάδες, όμως, όταν κατάλαβες τι πάει να γίνει. Θα κατέβηκες τις σκάλες σου κουτρουβαλώνοντας, φαντάζομαι, να προλάβεις να θάψεις το γατάκι στη θέση του όπλου... Μα τώρα πρέπει να μου το επιστρέψεις. Θα πω ότι είχε παραπέσει κάπου... Έτσι κι αλλιώς ο φίλος μου, που δεν είναι φίλος μου πια, έχει εκτεθεί. Αν τον μεταθέσουν κι αλλάξω σπίτι, δεν θα με ξαναβρεί. Κάτι έπρεπε να κάνω και, με τη βοήθειά σου, όλα έγιναν πιο εύκολα. Ευχαριστώ, αφοσιωμένο στα βιβλία αγόρι.»

Ο Ορέστης κοκκίνισε κι άλλο, ακούγοντας τα τελευταία λόγια της. Έγινε σαν παντζάρι, μετά, όταν του έδωσε ένα φιλί στο

μάγουλο. «Για παιδί που ακόμα διαβάζει παραμύθια», πρόσθεσε εκείνη, «φέρθηκες με φοβερή ετοιμότητα. Θα σε σκέπτομαι πάντα, πολύ τρυφερά.»

Ήθελε να της πει πως δεν διαβάζει παραμύθια, πως έχει πιάσει φιλίες με συγγραφείς αστυνομικών και δεν είναι παιδί, είναι μεγάλος· τελειώνει το Γυμνάσιο φέτος, του χρόνου θα είναι στο Λύκειο. Δεν τόλμησε να πει τίποτε. Άφησε την κοπέλα να περιμένει, ανέβηκε σπίτι, έβγαλε το βαρύ πιστόλι κάτω από διάφορα παλιά του παιχνίδια, το έχωσε σε μια σακούλα βιβλιοπωλείου, κατέβηκε και της το παρέδωσε. Εκείνη τον φίλησε ξανά στο μάγουλο· με τα χείλη της, όμως, πολύ κοντά στην άκρη των δικών του.

Για μια στιγμή, όσο ήταν στο δωμάτιό του, είχε σκεφτεί να βάλει στην ίδια σακούλα κι ένα σημείωμα που να γράφει: «σ' αγαπώ». Μολονότι κάποιοι από τους φίλους του, συγγραφείς αστυνομικών, του ψιθύριζαν: πες το, έστω μ' ένα πιστόλι, ο Ορέστης προτίμησε ν' ακούσει άλλους, από την ίδια παρέα, που του εξηγούσαν ότι τα όπλα είναι για να εκδηλώνουν οι άνθρωποι τα μίση, όχι την αγάπη τους.